

De parochie wordt voor het eerst vermeld in 1283 in de kroniek van de opvolger van Emo en Menko. In 1765 liet de stad Groningen, die het recht van collatie had, de oude kerk slopen, behalve het halfronde koor. Hier werd een kort schip, vier traveeën lang, aangebouwd. De grootste veranderingen vonden plaats in 1837-'38 toen de apsis en de vrijstaande toren werden afgebroken. Het schip werd met gebruikmaking van sloopmateriaal, met twee traveeën naar het oosten verlengd en er werd een deels inpandige toren geplaatst: daarmee werd de oriëntatie van de kerk 180° gedraaid. De toren van 1838 is door de fraaie proporties en de nauwkeurige detaillering het interessantst. Het bestaat uit een recht opgaande, tot de daklijst reikende, vierkante onderbouw, daarna volgt een kroonlijst in profielsteen. De overgang van vierkant naar achtkant geschiedt door middel van vier driehoekige, ingezwenkte velden, waarop wederom een waterlijst volgt. De klokkenverdieping bestaat uit acht geknikte hoekpilasters met daartussen afwisselend spaarvelden met ronde bogen en galmgaten. Onder de naaldspits loopt weer een geprofileerde lijst.

De lange wanden zijn duidelijk in twee perioden ontstaan. De twee oostelijke traveeën stammen uit de periode 1837-'38, de vier overige uit 1765. De traveeën hebben elk een groot rechthoekig spaarveld waarvan de vier middelste spitsboogvensters bezitten. In latere tijd zijn tegen de noordgevel nog twee grote steunberen gebouwd en de zuidgevel kreeg een aangebouwd portaal. De twee bouwfases van de kerk zijn aan het muurwerk duidelijk zichtbaar door het grote verschil in bouw materiaal. Het uit 1765 daterende westelijke deel is opgetrokken in kleine, grijsbruine bakstenen, terwijl men voor het oostelijk deel uit 1837-'38 een groot deel van de oude kloostermoppen opnieuw heeft gebruikt. De noord- en zuidwand worden door vijf lisenen verdeeld in zes vakken, elk met een groot rechthoekig spaarveld. Beide gevels hebben vier eenvoudige spitsboogvensters, waarbij opvalt dat men de vensters uit 1837-'38 dezelfde vorm heeft gegeven als de vensters uit de 18e eeuw, ondanks het grote verschil in bouw materiaal. In de westgevel, die in de loop der tijd behoorlijk is gaan zwenken en met behulp van muurankers werd gestabiliseerd, ziet men tussen twee korte spitsboogvensters nog de oude sluitsteen van het voormalige westportaal met het jaartal 1765. De westgevel bevat drie spaarvelden met kleine spitsboogramen.

Het interieur ademt de sfeer van de 19e eeuw met enkele oudere onderdelen. Het meest opmerkelijke overgebleven interieurstuk uit de oude kerk is de kansel, één van slechts drie kansels van vóór de reformatie in de provincie Groningen. Bij toeval in 1964 ontdekt, bleek het na onderzoek te gaan om een kansel die gedateerd kan worden rond 1530 met als belangrijkste vondst de beschilderde panelen van de laatgotische kuip. De schildering van het voorpaneel is niet meer te herkennen, de overige drie stellen voor: de Geseling van Christus, Christus voor Pilatus en de Kruisiging. Het paneel van het kanseldeurtje is niet beschilderd, maar heeft nog het originele geheng uit circa 1530. De lampet, het trapje (met doopbekken) en het klankbord (met Lucas 11:28 als opschrift) zijn van latere datum, mogelijk uit 1765. Bij de kansel ligt een Statenbijbel met naast het Oude en het Nieuwe Testament ook de Apocriefen (boeken die niet in de canon van de Bijbel zijn opgenomen) en enkele platen die in 1643 te Amsterdam gedrukt zijn. Het op een balustrade geplaatste orgel is in 1894 gebouwd door Van Oeckelen; het telt negen registers en is nagenoeg ongewijzigd bewaard gebleven. In 1969 reviseerde Mense Ruiter het orgel. In 2007 voerde Mense Ruiter opnieuw een restauratie uit.